

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. Свиленград, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Жаклин М. Арнаудова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20235620200073 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление (НП) № 005418 от 02.09.2022
година** на Директор на Национално толоуправление (НТУ) към Агенция
„Пътна инфраструктура” (АПИ) към Министерството на регионалното
развитие и благоустройството, с което на **Б. Ш. Б. с ЕГН ******* от село
*******, ул.*** №**, общ.*****, обл.*******, за нарушение на чл.139,ал.7 от
ЗДвП на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата
(ЗДвП) е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **1 800
лв.**

С Жалбата са релевирани оплаквания за незаконосъобразно издаване на
НП – в противоречие с материалноправните норми, при съществено нарушение
на административнопроизводствените правила и в разрез с целта на закона.
Подробно са посочени от процесуалния представител доводи за отмяна на
НП, а именно при съставяне на Акта не било ясно кой е извършил процесното
деяние – това не било установено и при издаване на обжалваното НП, Актът
бил с две дати на съставяне – същото било положението и в НП, Актът бил
съставен в нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, налице била некомпетентност
по отношение на актосъставителя и административнонаказващия орган
(АНО), трябвало да бъде издаден Електронен фиш, а не НП, не било посочено
точно мястото на нарушението, липсвало точно описание на нарушението, не
бил коментиран чл. 28 от ЗАНН, неправилно бил посочен органът чрез който
подлежи на обжалване НП и т.н.

Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят **Б. Ш. Б.** , не се явява. От пълномощника му адв.А. са постъпили молби в които поддържа жалбата по изложените в нея доводи.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - **Директор на Национално толоуправление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ)**, редовно призован, изпраща представител – юрисконсулт, който пледира за потвърждаване на НП. Представя Писмени бележки, в които подробно аргументира тезата си за потвърждаване на НП. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Страна **Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград**, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 09.03.2022 година, св.И. М. Т. и св.А. М. М. –инспектори в сектор Контрол и правоприлагане –Хасково, към АНО изпълнявали трудовите си задължения , когато на МП „Капитан Андреево“ на изход трасе товарни автомобили в посока България-Турция пристигнал за проверка ППС –марка „Мерцедес Актрос” с рег.№ РВ 7510 КН, с обща техническа маса допустима максимална маса над 12 t. /20 500тона/ , брой оси – 5 – собственост на „ПЕТКО АНГЕЛОВ БГ” ЕООД (видно от справка от масивите на МВР за процесното ППС) и управляван от жалбоподателя /което обстоятелство се установява от свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели/.

След проверка в Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП) (т.нар. ТОЛ система), контролният орган - св. И. М. Т. констатира, че на дата 25.02.2022 година в 06.38 часа в извън населено място, а именно: на А-4,отсечка 83.554 гр.Любимец, включен в обхвата на платената пътна мрежа е засечено с контролно устройство с идентификатор №20352, , посоченото моторно превозно средство (МПС) ,което е било управлявано, без да има предварително закупена маршрутна карта и без да е изпълнено задължението за установяване на изминато разстояние, респ. заплащане на дължима такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП.

За извършеното нарушение е генериран запис от електронната система под формата на доклад и снимков материал като са налични две снимки, на които е виден регистрационният номер на автомобила /само от едната снимка се установява номера на автомобила ясно/. От същите се установява, че е заснет автомобил с държавен регистрационен № РВ 7510 КН, датата, часа и мястото на движение и е посочен номерът на контролното устройство.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, на дата 09.03.2022 година, св. И. М. Т. , във връзка с възложените му функции, съставил против жалбоподателя и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 005418/25.02.2022 от 09.03.2022г.

Това процесуално действие извършил и с участието на колегата си – свидетеля А. М. М..

В изготвения АУАН актосъставителят сочи, че влекачът е управляван (засечен) без да има заплатена пътна такса за изминато разстояние по платената републиканска пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП.

А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП, която вписва за нарушена.

АУАН е предявен на жалбоподателя на дата 09.03.2022 година , който сочи в графата, касаеща възражения, няма отразяване .

АУАН е връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не е постъпило писмено възражение / като в акта погрешно е указано правото на нарушителя срока за подаване на писмено възражение /.

След получаване на образуваната преписка, **Директора на Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ)** е издал процесното НП.

В издадения санкционен акт, АНО е възприел изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган и наложил на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв.

Обжалваното НП е редовно връчено на бащата на жалбоподателя на **14.09.2022 година** по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП), с отбелязване, че е получено от бащата на жалбоподателя. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се протИ.поставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на **Директора на Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ)** да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № РД-11-486/от 20.04.2021 година на Председателя на Управителния съвет на АПИ и Заповед № РД-11-167 от 08.02.2021 година на Председателя на Управителния съвет на АПИ , Заповед №ЧР-СП-622/11.08.2022г. и Заповед №РД-11-760/19.08.2022г. на Председателя на Управителния съвет на АПИ, видно от които актосъставителя има право да съставя АУАН за нарушения на З ДвП, а Георги А.ов Темелков е оправомощен да издава НП по ЗДвП, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му от наказващия орган по

закон съгласно чл. 189е, ал. 12 от ЗДВП – Председателя на Управителния съвет на АПИ по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Служебно известно е публикуваното в ДВ бр.42 от 09.06.2015г.- Разрешение за строеж № РС-32 от 15.05.2015 година, издадено от Министерството на регионалното развитие и благоустройството, относно внедряване на система за автоматизирано събиране и анализ на данни за пътния трафик по АМ и първокласни пътища на територията на Република България, т.е. за извършване на строително-монтажни работи – автоматичните устройства, записващи пътния трафик се разполагат върху типови стоманени рамки, а и от страна на АНО се ангажират писмени доказателства в тази насока, а именно горепосоченото Разрешение за строеж.

От страна на АНО са представени и приети като доказателства по делото списък с рамките и съдилищата, касателно рамка 20352 , становище от отдел „Управление на информационна система и инфраструктура“ НТУ, касателно за нарушение №8505194666 и информация за процесното МПС -неговото тегло, товароносимост, клас ЕВРО, брой оси и т.н.

От страна на жалбоподателя са представени и приети като доказателства по делото-регистрация част първа на процесното МПС, списък на бордовите устройства, издаден от Шел България ЕАД, писмо от АПИ , трудов договор сключен с жалбоподателя, трудов договор сключен с Ш.М.Ш., извлечение от дигиталния тахограф на превозното средство, вкл. за датата на твърдяното нарушение, като видно от последното на процесния ден, МПС е било управлявано от Ш.М.Ш. .

Видно от представеното в съдебно заседание писмо с изх. №11- 00-1406/22.02.2023г. на АНО се установява, че не се установява плащане на 80 % от стойността на наложеното адм.наказание глоба от страна на нарушителя.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, свидетели – И. М. Т. и А. М. М.. Част от писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи.

С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на И. М. Т. и А. М. М., които са безпротИ.речиви, логични и взаимнодопълващи се, правИ. звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да има личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. И това е така предвид липсата на протИ.речия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават от насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания на двамата

свидетели са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП и в другите документи, налични по делото. Ето защо, според Съда показанията на посочените двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение, времето и мястото на осъществяването му ,но не и за неговото авторство, доколкото самите свидетели сочат, че в действително не знаят кой е управлявал ППС на датата на нарушението. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП и представени по делото, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Съдът кредитира и представените и приети /с изключение на тези на чужд език/ от страна на жалбоподателя и представените от АНО документи , тъй като не са в протИ.речие с другите събрани по делото доказателства, които се кредитират.

*Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка, съдът формира от следните **правни изводи**:*

Жалбата е процесуално **допустима** – подадена е в срок и от надлежното лице.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на санкцията.

Преценена по същество, съдът намира жалбата за **основателна** по следните съображения:

Разпоредбите на чл. 139, ал. 5 и ал. 7 от ЗДвП предвиждат, че движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата като водачът на пътно превозно средство е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да заплати таксата по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата в случаите, когато такава е дължима според категорията на пътното превозно средство, освен когато таксата е заплатена от трето лице.

От своя страна нормата на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП постановява, че собственикът е длъжен да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера

и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата според категорията на пътното превозно средство.

Посочено е също така, че в случаите когато в свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението следва да се изпълни от него.

Цитираните разпоредби задължават собствениците, респективно ползвателите на ППС да осигурят заплащането на дължимите пътни такси при движение на превозните им средства по път, включен в платената пътна мрежа, като това движение може да се осъществи след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси.

Тези задължения са регламентирани в Закона за пътищата и в Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние (НУРПИФССТРКППСБВБИР), приета на основание чл. 10, ал. 7 от ЗП.

Съгласно чл. 10б, ал. 3 от ЗП тол -таксата се заплаща от собственика или ползвателя на пътното превозно средство за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3, 5 тона, извън тези по чл. 10а, ал. 9, като заплащането ѝ дава право на пътното превозно средство, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки.

Алинея 4 от същия чл. 10б от ЗП предвижда, че размерът на дължимата за плащане тол такса се определя въз основа на реално получени деклариращи тол данни, удостоверени по реда, предвиден в наредбата по чл. 10, ал. 7, или чрез закупуването на еднократна маршрутна карта, която дава право на ползвателя на пътя да измине предварително заявено от него разстояние по определен маршрут, като същата важи само за пътното превозно средство, чийто регистрационен номер е бил правилно деклариран от собственика или ползвателя му.

В Наредбата по чл. 10, ал. 7 се определят и начините за изчисляване и заплащане на дължимите тол такси. Неизпълнението на горните задължения е скрепено със санкцията, предвидена в разпоредбата на [чл. 179, ал. 3а от ЗДвП](#).

Според тази норма водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразнокатегорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800лв.

По делото не се спори, че жалбоподателят е бил установен от контролните органи да управлява ППС - марка „Мерцедес Актрос” с рег.№

РВ 7510 КН, с обща техническа маса допустима максимална маса над 12 t. /20 500тона/ , брой оси – 5, на 09.03.2022г. и след проверка в Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП) (т.нар. ТОЛ система), контролните органи са констатирали, че на дата **25.02.2022 година** в 06.38 часа в извън населено място, а именно: на А-4,отсечка 83.554 гр.Любимец, включен в обхвата на платената пътна мрежа е засечено с контролно устройство с идентификатор №20352, , посоченото моторно превозно средство (МПС) ,което е било управлявано, без да има предварително закупена маршрутна карта и без да е изпълнено задължението за установяване на изминато разстояние, респ. заплащане на дължима такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП.

Безспорно е и че превозното средство е собственост на юридическо лице – „ПЕТКО АНГЕЛОВ БГ” ЕООД по което обстоятелство страните не спорят,а и се установява от приетата като доказателство по делото справка от МВР за процесното ППС .

Спорна по делото е ,кое е лицето управлявало МПС на дата **25.02.2022 година** в 06.38 часа в извън населено място, а именно: на А-4,отсечка 83.554 гр.Любимец, включен в обхвата на платената пътна мрежа .

Видно от приетите по делото писмени доказателства ангажирани от страна на жалбоподателя –трудов договор сключен с дружеството собственик на процесното МПС и работника Ш.М.Ш.,както и извлечение от дигиталния тахограф на превозното средство,вкл. за датата на твърдяното нарушение/**25.02.2022 година**/,като видно от последното на процесния ден,МПС е било управлявано от работника Ш.М.Ш., а не както се твърди от АНО- от жалбоподателя,поради което следва да се приеме,че липсват безспорни и категорични доказателства установяващи от субективна страна твърдяното административно нарушение да е осъществено от страна на жалбоподателя.

По изложените доводи обжалваното НП като неправилно /доколкото не се установи именно жалбоподателя да е извършителя на твърдяното нарушение/ следва да бъде отменено.

Налице е и нарушение, свързано с описание на инкриминираното нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП, тъй като е съществено, довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице.

Изискванията относно съдържанието на НП са императивни, тъй като осигуряват правото на защита на привлечения към административно-наказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото да знае точно какво административно нарушение се вменява за извършено, за да може да организира защитата си в пълен обем. Непълнотите в съдържанието му не могат да се санират в хода на съдебното производство, поради което съставляват съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът няма правомощието да изменя описанието на нарушението и

обстоятелствата, при които е извършено, тъй като това би довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Налагането на административни наказания засяга пряко личната сфера на наказаното лице, с оглед на което следва АНО да бъде стриктен, точен и да подхожда с изключителна прецизност при изписване на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено.

В случая лицето е санкционирано за деяние, извършено на АМ 4, при км. 83+554, и същевременно в НП се препраща към Решение № 101/20.02.2020 година на Министерския съвет, но при преглед на това Решение не може да се стигне до извод за който точно ТОЛ сигмент става дума, тъй като ТОЛ сигмент, означен като „км. 83+554” липсва в това Решение.

По този начин посоченото обстоятелство, свързано с мястото на нарушението, остава неясно за наказания водач и той не може да организира своята защита срещу правните изводи на АНО, които са направени върху неизвестни или неясни за водача фактически обстоятелства. Всяко несъвършенство в тази връзка ограничава правото на защита на наказаното лице и представлява съществено нарушение на процесуалните правила.

Иначе казано нарушението, включително досежно мястото, следва да е ясно и точно индивидуализирано на базата на наличните в преписката доказателства, което в настоящия случай не е така. НП представлява юрисдикционен акт, като за наказания и за Съда следва да бъдат ясни всички елементи от състава на нарушението. Неяснота не може да бъде заместена от посочването в друг документ, който дори не е упоменат в обжалвания акт, респ. неяснотата не може да бъде изяснено едва в открито съдебно заседание.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно поради допуснато съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо жалбоподателя следва да отпадне.

Поради изложеното, обжалваното НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно на това самостоятелно основание (извън посоченото в т. 1 от настоящото изложение).

Само за пълнота на съдебният акт, следва да се посочи, че неправилно в АУАН е посочен 3дневен срок за подаване на писмени възражения срещу съставения акт, т.к. с настъпилите изменения на ЗАНН, този срок е удължен на 7 дни.

От друга страна само за пълнота на съдебният акт следва да се посочи, че съгласно чл. 10б, ал. 3 от ЗП - тол таксата се заплаща от собственика или ползвателя на пътното превозно средство за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3, 5 тона, извън тези по чл. 10а, ал. 9, като заплащането ѝ дава право на пътното превозно средство, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки. Алинея 4 от същия чл. 10б от ЗП предвижда, че размерът на дължимата за плащане тол такса се определя въз основа на реално получени

декларирани тол данни, удостоверени по реда, предвиден в наредбата по чл. 10, ал. 7, или чрез закупуването на еднократна маршрутна карта, която дава право на ползвателя на пътя да измине предварително заявено от него разстояние по определен маршрут, като същата важи само за пътното превозно средство, чийто регистрационен номер е бил правилно деклариран от собственика или ползвателя му.

В наредбата по чл. 10, ал. 7 се определят и начините за изчисляване и заплащане на дължимите тол такси.

Неизпълнението на горните задължения е скрепено със санкцията, предвидена в разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

В настоящия случай е приложима разпоредбата на чл. 187а, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б в отсъствие на нарушителя се счита, че пътното превозно средство е управлявано от собственика му, а в случаите, в които в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е **вписан ползвател** – от ползвателя, освен ако бъде установено, че пътното превозно средство е управлявано от трето лице. (2) Ако собственикът на пътното превозно средство е юридическо лице или едноличен търговец, за допускане движението на пътното превозно средство, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, на собственика се налага имуществена санкция, както следва: 1. по чл. 179, ал. 3 – в размер 300 лв.; 2. по чл. 179, ал. 3а – в размер 1800 лв.; 3. по чл. 179, ал. 3б – в размер 2500 лв.

Доколкото нарушенията по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП се установяват чрез електронна система за събиране на пътни такси по чл. 167а, а 1 от ЗДвП, чрез която АПИ осъществява контрол върху заплащането на такса по чл. 10 от ЗП, и доколкото съгласно чл. 167а, ал. 3 изр. Първо от ЗДвП електронната система създава доклади от всяко установено нарушение по чл. 179, ал. 3-3в, към които автоматично се прилагат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения – видеозаписи, както и като се отчете, че съгласно чл. 167а, ал. 2, т. 7 от ЗДП длъжностните лица проверяват създадените записи по ал. 3 и на тяхна основа съставят АУАН при спазване на разпоредбите на чл. 189е и чл. 189ж, то следва да се приеме, че установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б в отсъствие на нарушителя по смисъла на чл. 187а, ал. 1 от ЗДвП е всяко установено нарушение, за което електронната система е създала доклад.

Дали този доклад ще даде основание на длъжностните лица, при изпълнение на задълженията им по чл. 167а, ал. 2, т. 7 от ЗДвП да пристъпят, в един винаги по-късен момент спрямо доклада на системата, към съставяне на АУАН в присъствие или в отсъствие на нарушителя, или ще бъде издаден електронен фиш, то при всяко развитие на административнонаказателното производство презумцията, следваща се от нормата на чл. 187а, ал. 1 от ЗДвП ще бъде приложима.

Оттук следва и извода, че след като нарушението е установено от електронна система за контрол по чл. 167а, ал. 1 от ЗДП, чрез годин доклад и, както е видно от издаденото НП при водене на административнонаказателното производство административнонаказващия орган не е установил водача на МПС, тъй като не са направени от негова страна усилия за издирването му /липсват ангажирани доказателства в тази насока по АНПр/, то в случая АНО е следвало да издаде НП на собственика на МПС, а не на водача –жалбоподател.

В случая по делото не е установено и подаване на декларация по реда на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП от страна на собственика, следователно същият следва да бъде приет за нарушител. Всичко това отнесено към конкретния случай навежда на извод, че щом контролни органи са решили да потърсят отговорност за нарушение, установено в отсъствие на нарушителя (на базата на генериран запис от системата), то и те е следвало да процедират по реда на чл. 187а, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП.

Едва след това и само ако собственикът възрази – АНО е следвало да съставят АУАН срещу водача, посочен от собственика в нарочна декларация, придружена и от СУМПС, което в настоящия случай не е сторено.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно поради констатираните от съда по горе нарушения.

В случай, че не се възприеме изложеното от Съда, касаещо отмяна на НП, то се излагат следните доводи:

Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. Спазени биха били предвидената форма и процесуален ред. Самото нарушение Съдът би приел, че е описано точно и ясно. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Спазена би била административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП. Налице би било съответствие между описаната фактическа обстановка и нарушената правна норма и съответно наведеното в тази насока възражение в Жалбата би било неоснователно. Факт е, че в АУАН е посочен грешен срок за подаване на възражение, което Съдът не би приел за съществено процесуално нарушение, тъй като ако беше депозирано такова в правилния срок от 7 дни, Съдът би го взел предвид и би го обсъдил, но такова няма. Съдът не би приел, че е налице съществено процесуално нарушение предвид факта, че в АУАН не е посочено качеството на свидетеля М., респ. приложимата алинея на чл. 40 от ЗАНН, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова

нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не би било налице. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

С измененията на ЗДвП и ЗП (ДВ, брой 105/2018 година) е предвиден нов начин на заплащане на такси за преминаване по платената пътна мрежа, при който се въвежда смесена система за таксуване на различните категории ППС с такси на база време (винетна такса) и на база изминато разстояние. Това изменение въвежда съответно и различни санкционни последици за нарушенията, свързани с неплащане на дължимите такси. В чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП е предвидено, че всички ППС с обща технически допустима максимална маса над 3.5 t заплащат такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа като заплащането дава право на ППС, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки.

ТОЛ системата представлява съвкупност от централни и периферни софтуерни продукти съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминато разстояние, като тази система не представлява автоматизирано техническо средство, поради което за нея не съществува изискване за сертифициране и одобрение от Българския институт по метрология (БИМ), т.е. тя не е обект на проверка от БИМ, тъй като не съществува такова законово изискване. Не е предвидено също така системата и нейните компоненти да са преминали проверка по Закона за измерванията.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП, процесното ППС е категория N3, т.е. МПС, проектирано и конструирано основно за превоз на товари с технически допустима маса над 12 t - видно от Справката за процесното МПС, технически допустимата максимална маса е 18 000 кг. и за него се дължи такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства би се установило, че процесният влекач е бил управляван от жалбоподателя (ако не се приеме като доказателство по делото приложената извадка от тахографа на ППС за дата 25.02.2022г. установяващ управление от друго лице, а не от жалбоподателя) и се е движил на посочения в АУАН и в НП участък от пътя на 25.02.2022 година в 06.38.52 часа и че за него не е била заплатена дължимата такса за изминато разстояние, тъй като не са изпълнени задълженията за установяване на изминатото разстояние и няма закупена маршрутна карта (в подкрепа на изложеното би било и Становището, представено от процесуалния представител на АНО, ведно с Таблицата с данни за движение на процесното ППС); както и че автомобилът и пътят, по който се е движил, попадат в категорията, за която се дължи пътна такса

съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, т.е. се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – пътна такса, съгласно Приложение към т. 1 на Решение № 101 на Министерския съвет от 20.02.2020 година за приемане на Списък на републиканските пътища, за които се събира такса за изминато разстояние – тол такса (, приложен в кориците на делото).

За извършеното административно нарушение е бил генериран запис от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДВП, ведно със снимков материал (видеозапис), представляващ надлежно и годно вещественно доказателствено средство в административнонаказателния процес. Правилно би било посочено в АУАН и НП и мястото на извършване на нарушението - АМ 4, при км. 83+554, обсъдено във връзка с представеното в открито съдебно заседание Становище на НТУ, за който път се събира такса за ползване на пътната инфраструктура, т.е. Съдът би приел, че така формулирано напълно би покрило критериите за описание на мястото на извършване на нарушението. Съдът би приел, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност. Фактът, че за процесното ППС има сключен Договор за предоставяне на услуга за електронно събиране на пътни такси, не би променил горните изводи на Съда, тъй като не се носи отговорност когато задълженията за плащане на дължимата такса са изпълнени, а не когато има сключен Договор за заплащането им от трето лице – ето защо наведеното в тази насока възражение в Жалбата би било неоснователно.

Осъществено от жалбоподател деяние във форма на бездействие би било съставомерно и по субективен признак, извършено виновно - по небрежност, доколкото жалбоподателят като водач на МПС с технически допустима маса над 12 t, който го управлява по пътища, попадащи в обхвата на платената пътна мрежа е бил длъжен и е следвало да знае изискването и задължението за заплащане на такса за изминато разстояние.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от Допълнителната разпоредба на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, Съдът би приел, че процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай. И това би било така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. От друга страна извършеното деяние засяга обществените отношения, свързани с поддръжката и ремонта на републиканската пътна мрежа. Във всички случаи с е нарушава установения ред на държавно управление. Задължението за

заплащане на такса при използване на платената пътна мрежа важи еднакво спрямо всички водачи на МПС, движещи се по републиканските пътища и е императивно, поради което неспазването му не би могло да бъде подведено под хипотезата на маловажен случай. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДВП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

Административното наказание би било правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочения размер. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не би съществувала, предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона би липсвало основание за определянето му под този минимум. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът би намерил за необходимо за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Съдът би приел, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, свидетели. Писмените доказателствени източници, приложени към АНП и представените от АНО, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63 Д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на **800 лв.** за адвокатски хонорар съобразно представения Договор за правна защита и съдействие и от страна на АНО – **80 лв.** за юрисконсулство възнаграждение.

С оглед изхода на делото, искането на АНО следва да бъде оставено без уважение.

С оглед изхода на делото искането на жалбоподателят за присъждане на разноски по делото се явява основателно и следва да бъде уважено ,но от страна на АНО се отправя възражение за прекомерност на адв.възнаграждение.

Основанието по чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляне размера на заплатеното адвокатско възнаграждение се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. В този ред на мисли е **основателно** искането на АНО, направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатския хонорар, заплатен от

жалбоподател. Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 2 е 400 лв.+10% за горницата над 1000 лв. или в случая **480,00лева**. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на адвоката по това дело се състои, написване на Жалба и молби по делото, т.е. не е налице съответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права и Съдът счита, че в съответствие с т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 година, постановено по тълкувателно дело № 6 по описа за 2012 година на ОС на Гражданска и Търговска колегия на ВКС, следва да намали подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК „доколкото се претендира почти двойно над минималния такъв,към момента на подписване на договора за правна защита ,а именно размера следва да бъде редуциран до минимално предвидения,а именно в размер на **480лева**.

Мотивиран от гореизложеното и на основание **чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1** вр с **ал. 3,т.1 и т.2 от ЗАНН**, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като неправилно и незаконосъобразно **Наказателно постановление (НП) № 005418 от 02.09.2022 година** на Директор на Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ) към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с което на **Б. Ш. Б. с ЕГН ******* от село *******,ул.*** №**,общ.*****,обл.*******, за нарушение на чл.139,ал.7 от ЗДвП на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **1 800 лв.**

ОСЪЖДА Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ) към Министерството на регионалното развитие и благоустройството адрес: град София, бул.,„Македония” № 3, **ДА ЗАПЛАТИ** на **Б. Ш. Б. с ЕГН ******* от село *******,ул.**** №**,общ.*****, обл.*******, сумата от **480 лв.**, представляваща направените разноски за адвокатско възнаграждение по **АНД № 73/2023 година** по описа на Районен съд – Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен

съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____